

A vidéki oktatás átalakítása: A Falusi Intézetek, mint a modernitás építészei Törökországban (1937-1960)

Absztrakt

Törökország évszázados modernizációs útja 1839-ben a Tanzimat Rendelettel, más megközelítések szerint 1923-ban a modern török állam létrehozásával kezdődött, ám ez a folyamat állandó kihívásokba ütközött. A fentről irányított egypárti politikát a tradicionalisták és a reformisták közötti küzdelem, a katonai beavatkozások, az iszlamista mozgalmak felemelkedése és a kemalista reformok kísérték.

A vidéki tényező gyakran elhanyagolt hatásai fellelhetők a török modernizációban. Ezeken a területeken a vidéki tanárok új generációjának kinevelésére létrehozott oktatási intézmények, a Falusi Intézetek (FI) létfontosságú szerepét. Az FI-k 1940 és 1954 között működtek és jelentősen hozzájárultak a vidék körülményeinek javításához és az ország modernizációjához. Az FI-k jól mutatják, milyen jelentős szerepe van a vidéki szempontok értelmezésének a török modernizáció megvalósításában és későbbi megértésében is.

A dolgozat célja olyan alternatív elméletek keresése, amelyek újragondolják a török oktatási rendszer és modernizáció befejezetlen folyamatainak összefüggéseit értelmező korábbi nézőpontokat. Az érvelés hangsúlyosan foglalkozik a hagyományos madarissal és a modern iskolák szerepével az Oszmán Birodalomban és a köztársasági rendszerben, valamint, hogy az FI-k milyen egyedi módon hatottak a török modernizációra, s mik voltak az FI-kre adott társadalmi válaszok.

A tanulmány megállapítja: 1) Törökországban a társadalmi megosztottság akadályozta a modernizációt 2) a Falusi Intézetek egy sajátos, különálló vidéki értelmiségi csoportot neveltek 3) az FI-k gyorsan meghonosították a demokratikus értékeket és 4) a politikai törések megváltoztatták Törökország modernizációs irányultságát.

Összefoglalva, a disszertáció bemutatja a török modernizációs dilemmákat, hangsúlyozza a vidéki területek sajátos körülményeinek jelentőségét és a FI-k átalakító erejét a modernizációs folyamatban.